

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: J. P.
zastoupen advokátem Mgr. Hynkem Navrátilem, sídlem
Wenzigova 1871/5, Praha

proti
žalovanému: Finanční úřad pro Plzeňský kraj, Územní pracoviště
v Domažlicích, sídlem Msgre. B. Staška 265, Domažlice

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 8. 2024, č.j. 1319098/24/2305-50521-404744 a č.j. 1319102/24/2305-50521-404744,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2024, č.j. 1319098/24/2305-50521-404744 a rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2024, č.j. 1319102/24/2305-50521-404744, se z r u š u j í a věci se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je p o v i n e n uhradit žalobci náklady řízení ve výši 33 673 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Hynka Navrátila, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadená rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 7. 10. 2024 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2024, č.j. 1319098/24/2305-50521-404744, jímž byla zamítnuta žalobcova námitka proti vyrozumění o nesplnění podmínek pro odpuštění nedoplatku vydanému žalovaným dne 10. 4. 2024 pod č.j. 642896/24/2305-50521-404744, kterýmžto bylo žalobci k jeho žádosti o odpuštění příslušenství daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 dle zákona č. 182/2023 Sb., o mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů (dále jen „zákon č. 182/2023 Sb.“ nebo „zákon o zániku a odpuštění dluhu“) sděleno, že nebyly splněny podmínky pro odpuštění nedoplatku na příslušenství daně, který souvisí s daní z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1. 1. 2011 – 31. 12. 2011 – úrok z prodlení. Žaloba byla zaevidována pod sp.zn. 55 Af 10/2024.
2. Žalobce se další žalobou ze dne 7. 10. 2024 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2024, č.j. 1319102/24/2305-50521-404744, jímž bylo rozhodnuto totožně ve vztahu k žádosti žalobce o odpuštění příslušenství daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014 dle zákona č. 182/2023 Sb. Vyrozumění o nesplnění podmínek pro odpuštění nedoplatku bylo žalovaným vydáno dne 10. 4. 2024 pod č.j. 642958/24/2305-50521-404744. Žaloba byla zaevidována pod sp.zn. 57 Af 13/2024.
3. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 12. 2024, č.j. 57 Af 13/2024-53, bylo rozhodnuto o spojení žaloby sp.zn. 57 Af 13/2024 ke společnému projednání s žalobou vedenou pod sp.zn. 55 Af 10/2024 s tím, že žaloby budou nadále vedeny pod sp.zn. 55 Af 10/2024.

II.

Žaloby

4. Žalobce obě své žaloby odůvodnil totožně.
5. Žalobce uvedl, že považuje žalobami napadená rozhodnutí za nesprávná, nezákonná a nepřezkoumatelná. Má za to, že v řízeních, která předcházela vydání napadených rozhodnutí, byla porušena žalobcova práva takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonná rozhodnutí. Žalovaný tím v rozporu s hmotným právem negativně zasáhl do právní sféry žalobce.
6. Žalobce dále uvedl, že Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 17. 8. 2022, č.j. 1 Afs 86/2021-34, který nabyl právní moci dne 17. 8. 2022, zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. 30 Af 55/2018-97. Tím okamžikem došlo k „obživení“ platebního výměru ze dne 17. 9. 2017, č.j. 1709710/17/2305-50521-401544 (správně: 1709667/17/2305-50521-401544, pozn. soudu), za zdaňovací období roku 2011 ve výši 2 016 360 Kč, resp. platebního výměru ze dne 17. 9. 2017, č.j. 1709710/17/2305-50521-401544, za zdaňovací období roku 2014 ve výši 273 825 Kč. Probíhající řízení bylo navráceno do okamžiku před rozhodnutím Krajského soudu v Plzni, závazky žalobce k žalovanému „obživly“ a měly být žalovaným zcela jistě evidovány. Krajský soud v Plzni dne 26. 10. 2023 vyhlásil na nařízeném jednání rozsudek, kterým žalobu zamítl a který nabyl právní moci dne 26. 1. 2024. Na základě výše uvedeného žalobce dne 21. 11. 2023 ve smyslu zákona č. 182/2023

Sb. uhradil vyměřené daně. Touto úhradou byla naplněna podmínka pro definici rozhodné jistiny, která se váže k příslušenství do 30. 9. 2022, podmínka pro mimořádné odpuštění, které tak cílí v principu na příslušenství, které má akcesorickou povahu ve vztahu k dani (či rozhodného nedoplatku), která je jistinou rozhodnou pro jeho vyčíslení. Příslušenství, které tuto povahu nemá (nemá jistinu, kterou by bylo možné uhradit s příslibem odpuštění příslušenství), je z povahy věci z daného mechanismu vyloučeno. V tomto případě je výše příslušenství žalovanému známá, nebo při vynaložení patřičné péče by známá měla být. Jedná se pouze o administrativní úkon dopočítání určeného příslušenství, jehož výše a způsob výpočtu jsou dány zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „*daňový řád*“). Bez ohledu na známou výši příslušenství je možné využít analogický postup dle § 4 v případě exekučních řízení v případě naplňování podmínek zákona č. 214/2022 Sb., o zvláštních důvodech pro zastavení exekuce a o změně souvisejících zákonů (dále jen „*zákon č. 214/2022 Sb.*“), kde dochází k osvobození a k obecnému prominutí příslušenství.

7. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný částku jistiny neuhrazené daně z příjmu fyzických osob za rok 2011, resp. rok 2014 k rozhodnému datu 30. 9. 2022 evidoval a stále eviduje, čemuž nasvědčuje výpis z osobní daňové informační schránky žalobce, kde je k datu 30. 9. 2022 evidován zůstatek neuhrazené daně z příjmu fyzických osob podávajících přiznání ve výši 2 256 308 Kč. Tento stav se v den úhrady jistiny změnil na hodnotu ve výši 1 739 992 Kč. V dokumentu Přehled obrátů ODÚ je zřetelně patrné, že dne 21. 11. 2023 byly žalovaným vyčísleny úroky související s uhrazenou jistinou daně tak, jak tato byla po celou dobu evidována. Postup žalovaného lze v tomto případě považovat za nepřiměřeně přepjatý právně formalistický. Žalobce se domnívá, že byl poškozen v následujících okruzích zaručených práv:

- v zásadě předvídatelnosti tuzemských daňových předpisů. Žalobce legitimně očekával, že zaplacením rozhodného nedoplatku daně a podáním žádosti o odpuštění rozhodného příslušenství naplnil zákonné podmínky. Nemohl předvídat přepjatě právně formalistický postup žalovaného bazírujícího na platebních výměrech za stavu, kdy je rozhodná jistina evidována v osobní daňové informační schránce žalobce, přičemž informace uvedené v této schránce mají charakter veřejného rejstříku, jsou tedy závazné i pro orgány veřejné moci.

- v zásadě legitimacy, kdy zákon č. 182/2023 Sb. sledoval legitimní cíl ve veřejném i obecném zájmu, kterým měl být mimořádný zánik určeného příslušenství daně umožňující fyzickým osobám eliminaci části jejich daňových dluhů, narovnání jejich vztahů ke státu v rámci plnění jejich daňové povinnosti a naplnění příjmové stránky v případě úhrady rozhodných jistin.

- v zásadě proporcionality, kdy žalobce je nucen nést nesplnitelné individuální břemeno spočívající v zajištění evidence rozhodné jistiny a rozhodného příslušenství u žalovaného, přičemž není v silách žalobce jakkoliv evidenci vedenou žalovaným ovlivnit.

- v zákazu diskriminace, kdy s žalobcem je zacházeno nerovně při porovnání se zacházením s osobami, která jsou ve stejném nebo obdobném postavení. Žalobci je tak odepřena účast v řízení o odpuštění a zániku některých daňových dluhů, přičemž lhůta pro uplatnění je lhůtou propadnou. Žalovaný s žalobcem zachází diskriminačně, nerovně s přihlédnutím k subjektům, které disponují platebním výměrem nebo podléhají podmínkám dle zákona č. 214/2022 Sb., který se dotýká i daňových nedoplatků, pro které je vedeno exekuční řízení. Úmyslem zákonodárce bylo narovnat podmínky pro dlužníky, jejichž nedoplatky na daních byly vymáhány prostřednictvím soudního exekutora, a těmi, jejichž nedoplatky na

dani byly vymáhány samotným správcem daně. Úmyslu zákonodárce odpovídá i princip mimořádného zániku příslušenství daně odpuštěním, který byl avizován jako stejné řešení, jaké bylo aplikováno v případě milostivého léta I. a II.

8. Žalobce je přesvědčen o účelovosti postupu žalovaného, který má navodit situaci, kdy mu byla aplikace výhod tzv. „*milostivého léta*“ odejmuta s tím, že po marném uplynutí propadné lhůty přistoupí žalovaný k vymáhání rozhodného příslušenství narostlého do 30. 9. 2022. Vzhledem k výše uvedenému má žalobce za to, že právní posouzení správce daně ve věci nesplnění podmínek pro odpuštění nedoplatku na příslušenství daně, které souvisí se zdaňovacím obdobím roku 2011, resp. roku 2014, se zakládá na chybném právním názoru a rozhodnutí o námitce vydaná žalovaným by měla být, v souladu s platnými právními předpisy, změněna tak, že žalobce splnil podmínky dané zákonem č. 182/2023 Sb., příslušenství daně, úrok z prodlení, z vyměřené daně z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2011, resp. roku 2014, je odpuštěn, prominut.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobám

9. Žalovaný navrhl zamítnutí žalob. Ve vyjádřeních k nim shodně uvedl následující.
10. Žalovaný připomněl dotčenou právní úpravu a konstatoval, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 7. 2019, č.j. 2 Afs 249/2017-66, uvedl, že „*ustanovení § 124a daňového řádu se vztahuje jen na případy, kdy v řízení o kasační stížnosti ve správním soudnictví došlo ke zrušení pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na jehož základě bylo správcem daně vydáno nové rozhodnutí ve věci v souladu s právním názorem krajského soudu*“, a v rozsudku ze dne 18. 4. 2023, č.j. 1 Afs 274/2022-44, že „*citované ustanovení (§ 124a daňového řádu - pozn. žalovaného) reaguje na situaci, kdy po zrušení rozhodnutí správce daně na základě podané žaloby ve správním soudnictví vydá správce daně nové rozhodnutí. Pokud je však ke kasační stížnosti žalovaného následně rozsudek krajského soudu zrušen, původní rozhodnutí by „obživlo“ a existovala by vedle sebe dvě rozhodnutí ve stejné věci. Právě proto dojde na základě citovaného ustanovení k „nastolení stavu“ neúčinnosti nového rozhodnutí ex lege. Eliminuje se tak v praxi sporná otázka, jakou validitu nové rozhodnutí má a jakým způsobem je nutné jej „zlikvidovat“. K neúčinnosti (ex lege) rozhodnutí vydaného správcem daně tak dojde pouze v případech, kdy krajský soud v novém rozsudku žalobu zamítne, popř. rozsudkem zrušujícím správní rozhodnutí zaváže správce daně právním názorem odchylným od předchozího právního názoru.*“.
11. Stěžejní žalobní námitka dle žalovaného spočívá v tom, že správce daně evidoval daňový nedoplatek na dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2011, resp. roku 2014 v důsledku právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 86/2021-34 ke dni 17. 8. 2022, čímž mělo dojít k „*obživenutí*“ původních platebních výměrů, daňový nedoplatek tedy existoval k rozhodnému dni 30. 9. 2022, a tudíž došlo uhrazením daňového nedoplatku dne 21. 11. 2023 a podáním žádosti žalobce o odpuštění ke splnění podmínek zániku uvedených § 6 zákona o zániku a odpuštění dluhu. Žalovaný uvádí, že s touto žalobní námitkou nesouhlasí a dále trvá na svém právním názoru uvedeném v žalobou napadených rozhodnutích. Krajský soud v Plzni totiž svým rozsudkem ze dne 22. 12. 2020, č.j. 30 Af 55/2018-97, zrušil rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 15. 6. 2018, č.j. 26423/18/5200-10422-711473, o zamítnutí odvolání žalobce proti platebnímu výměru žalovaného ze dne 13. 9. 2017, č.j. 1709667/17/2305-50521-401544, na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2011, resp. platebnímu výměru

žalovaného ze dne 13. 9. 2017, č.j. 1709710/17/2305-50521-401544, na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014 a věc vrátil Odvolacímu finančnímu ředitelství k dalšímu řízení. Odvolací finanční ředitelství dle § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) vázáno právním názorem Krajského soudu v Plzni v rozsudku č.j. 30 Af 55/2018-97 svým rozhodnutím ze dne 26. 1. 2022, č.j. 3293/22/5200-10422 711473, shora označené platební výměry žalovaného zrušilo a odvolací řízení zastavilo. Ke stanovení daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011, resp. 2014 tedy nedošlo a ani nemohl v důsledku jejího neuhrazení vzniknout nedoplatek. Po vydání rozsudku Krajského soudu v Plzni č.j. 30 Af 55/2018-97 Odvolací finanční ředitelství podalo kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Nejvyšší správní soud kasační stížnosti Odvolacího finančního ředitelství vyhověl a rozsudkem ze dne 17. 8. 2022, č.j. 1 Afs 86/2021-34, rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Krajský soud v Plzni v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu vydal svůj druhý rozsudek ze dne 25. 10. 2023, č.j. 30 Af 55/2018-165 a rozhodl o zamítnutí žaloby žalobce, přičemž tento rozsudek nabyl právní moci dne 26. 1. 2024. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že k rozhodnému dni 30. 9. 2022 dle § 4 odst. 2 zákona o odpuštění a zániku dluhu žalovaný neevidoval na osobním daňovém účtu žalobce nedoplatek na dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2011, resp. 2014, neboť Odvolací finanční ředitelství s ohledem na první rozsudek Krajského soudu v Plzni původní platební výměry zrušilo dne 26. 1. 2022 rozhodnutím č.j. 3293/22/5200-10422-711473 a odvolací řízení zastavilo. K „obživnutí“ původního rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č.j. 26423/18/5200-10422-711473 zavazujícího spolu s platebními výměry žalobce k zaplacení daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011, resp. 2014 došlo až v důsledku právní moci druhého rozsudku Krajského soudu v Plzni dle § 124a daňového řádu dne 26. 1. 2024 (k tomuto dni se stalo druhé rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č.j. 3293/22/5200-10422-711473 neúčinným). Žalobce proto nesplnil podmínky pro odpuštění nedoplatku na příslušenství daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011, resp. 2014 podle § 3 zákona o odpuštění a zániku dluhů, neboť k rozhodnému dni 30. 9. 2022 tento nedoplatek na dani neexistoval a nemohl být tedy ani evidován.

12. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce v žalobě uvádí, že žalovaný ke dni 30. 9. 2022 evidoval nedoplatek na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011, resp. 2014, neboť ve výpisu z osobní daňové informační schránky vyplývá nedoplatek ve výši 2 256 308 Kč, který se v den úhrady nedoplatku 21. 11. 2023 změnil na částku 1 739 992 Kč a v ten samý den byly i vyčísleny úroky z prodlení z tohoto nedoplatku na dani. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že daňová informační schránka umožňuje dle § 69 odst. 2 daňového řádu žalobci mimo jiné získávat informace shromážděné v daňovém spisu a na osobním daňovém účtu, přičemž informace shromážděné o osobním daňovém účtu jsou toliko orientační. Žalovaný totiž původně evidoval na osobním daňovém účtu žalobce nedoplatky na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 dle platebního výměru žalovaného č.j. 1709667/17/2305-50521-401544, resp. za zdaňovací období roku 2014 dle platebního výměru žalovaného č.j. 1709710/17/2305-50521-401544, které následně v návaznosti na rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č.j. 3293/22/5200-10422-711473 reagující na první rozsudek Krajského soudu v Plzni stornoval (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Afs 69/2024-28 ze dne 29. 8. 2024). V důsledku nabytí právní moci druhého rozsudku Krajského soudu v Plzni dne 26. 1. 2024 a „obživnutí“ platebního výměru č.j. 1709667/17/2305-50521-401544, resp. č.j. 1709710/17/2305-50521-401544 žalovaný v březnu 2024 znovu zpětně předepsal nedoplatek na dani z příjmů

fyzických osob za zdaňovací období roku 2011, resp. 2014 do evidence daní a tento nedoplatek se spároval s úhradou žalobce ze dne 21. 11. 2023 ve výši 2 016 360 Kč, resp. ve výši 273 825 Kč. V březnu 2024 došlo také ke zpětnému předeepsání úroku z prodlení k datu úhrady výše uvedeného nedoplatku 21. 11. 2023 a úroky z prodlení byly pak vyčísleny dle § 251b odst. 3 písm. b) daňového řádu. Žalovaný o existenci toho úroku informoval žalobce vyrozuměním o úroku z prodlení ze dne 10. 4. 2024, č.j. 597304/24/2305-50521-404744, resp. č.j. 597305/24/2305-50521-404744. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že informace v daňové informační schránce mají charakter veřejného rejstříku. Veřejné rejstříky jsou definovány v § 1 odst. 1 zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a o evidenci svěřenských fondů a dle tohoto zákona daňová informační schránka veřejným rejstříkem není. Informace zde zveřejněné jsou pouze orientační.

13. Žalovaný dále uvedl, že zákon č. 214/2022 Sb. upravuje důvody a podmínky, za kterých soudní exekutor zastaví exekuci k vymožení pohledávky veřejnoprávního oprávněného po splnění podmínek dle § 1 tohoto zákona a osvobodí rozhodnutím povinného od placení veškerých dalších vymáhaných pohledávek dle § 4 tohoto zákona. Žalobcův pravomocně stanovený nedoplatek na dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2011, resp. 2014 nebyl ani není vymáhán exekucí u soudního exekutora, a proto není možné užít analogický postup s § 4 zákona č. 214/2022 Sb.
14. Žalobní námitka o diskriminaci a nerovném zacházení žalovaného s žalobcem v porovnání s jinými osobami ve stejném nebo obdobném postavení disponujícími platebním výměrem nebo podléhajícími podmínkám dle zákona č. 214/2022 Sb. není dle žalovaného též důvodná. Žalobce využil svého práva na soudní ochranu a nechal rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č.j. 26423/18/5200-10422-711473 přezkoumat Krajským soudem v Plzni, který mu prvním rozsudkem vyhověl. Odvolací finanční ředitelství následně v reakci na první rozsudek platební výměr č.j. 1709667/17/2305-50521-401544, resp. č.j. 1709710/17/2305-50521-401544 zrušilo a k rozhodnému dni 30. 9. 2022 proto nedoplatek z tohoto titulu neexistoval a nebyl evidován. Jednou ze základních zásad správy daní vyjádřenou v § 5 odst. 1 daňového řádu je zásada zákonnosti, kdy žalovaný postupuje při správě daní v souladu se zákony a jinými právními předpisy. Žalovaný vázán touto zásadou nemohl postupovat jinak než způsobem výše uvedeným. Žalovaný žádným způsobem nediskriminoval žalobce oproti jiným daňovým subjektům fyzickým osobám, které měly k rozhodnému dni nedoplatek na dani, neboť s ohledem na procesní situaci žalobce a znění § 3 zákona o odpuštění a zániku dluhu ani jinak postupovat nemohl.
15. Žalovaný závěrem uvedl, že z výše uvedených důvodů neshledává na svých rozhodnutích jakoukoli nesprávnost, nezákonnost či nesprávný úřední postup.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

16. Účastníci setrvali při jednání na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

17. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

18. Pro rozhodnutí věci jsou podstatné dvě skutečnosti.
19. Zaprvé, podle § 124a daňového řádu dojde-li v řízení o kasační stížnosti ve správním soudnictví ke zrušení pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na jehož základě bylo správcem daně vydáno nové rozhodnutí ve věci v souladu s právním názorem krajského soudu, stává se toto rozhodnutí neúčinným dnem nabytí právní moci nového rozhodnutí krajského soudu, kterým je žaloba zamítnuta nebo ve kterém dojde ke změně právního názoru oproti zrušenému pravomocnému rozhodnutí krajského soudu.
20. Zadruhé podle čl. 3 odst. 3 Listiny základních práv a svobod nikomu nesmí být způsobena újma na právech pro uplatňování jeho základních práv a svobod.

B.

21. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č.j. 1 As 24/2011 - 79, uvedl, že *„rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí tedy vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, č.j. 1 As 68/2008 – 126, zejména body 36 a 37). Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. Tento postup je brán jako samozřejmý a zavedený v historii správního řízení (např. již rozhodnutí prvorepublikového NSS ze dne 20. 10. 1925, sp. zn. 8179/25, Boh. A. č. 5975/26).“* Soud má za to, že tato záda platí i pro daňové řízení.
22. Jak žalovaný správně poznamenal, rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 10. 2023, č.j. 30 Af 55/3018-165, kterým byla po předchozím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu zamítnuta žaloba žalobce, nabyl právní moci dne 26. 1. 2024.
23. Vzhledem k tomu, že předmětná správní rozhodnutí byla vydána v době, kdy již byl rozsudek Krajského soudu v Plzni v právní moci, bylo povinností žalovaného postupovat podle § 124a daňového řádu a vycházet z neúčinnosti předchozích *„nových rozhodnutí“*. Tedy vycházet z toho, jako by tato rozhodnutí nebyla vůbec vydána.
24. Žalovaný tedy nemohl dospět k závěru, že u žalobce nebyla dána podmínka *„existence nedoplatku“* a podmínka *„jeho evidování správcem daně k rozhodnému dni“*. Vycházejíc ze stavu, že *„nového rozhodnutí“* jako by nebylo nikdy vydáno, je nutné dospět jedině k závěru, že nedoplatek existoval nepřetržitě, stejně tak jako že by správcem daně k rozhodnému dni evidován.

C.

25. Závěr žalovaného je také v rozporu s čl. 3 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Pokud by žalobce nepodal žalobu ve věci souzené Krajským soudem v Plzni pod sp.zn. 30 Af 55/3018, nedoplatek by existoval nepřetržitě, stejně tak jako by byl správcem daně k rozhodnému dni evidován.
26. Žalovaný pak pouze z toho, že se žalobce domáhal soudní ochrany, ve které byl po určité době úspěšný, což zapříčinilo vydání *„nového rozhodnutí“*, dovodil, že žalobce nesplnil zákonem stanovené podmínky. Žalovaný se tak dostal do rozporu s čl. 3 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, neboť žalobci by byla způsobena újma na právech jen pro uplatňování jeho základních práv a svobod. Byť se nakonec ukázalo jako bezúspěšné. Pokud by žalobce žalobu nepodal, splnil by zákonem stanovené podmínky, pokud ji podal

a byl dočasně úspěšný, zákonem stanovené podmínky by nesplnil. To však odporuje Listině základních práv a svobod.

VI.

Rozhodnutí soudu

27. Vzhledem k tomu, že žaloby byly důvodné, soud napadená rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadených rozhodnutí soud současně vyslovil, že se věci vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

28. Soud neprovedl žádný další z navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žalob.

VIII.

Náklady řízení

29. Žalobce měl ve věcech plný úspěch, proto mu soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích za žalobu v celkové výši 6 000 Kč (2 x 3 000 Kč) a v odměně advokáta za 3 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když advokát (i) převzal a připravil zastoupení žalobce, (ii) podal jeho jménem žaloby a (iii) účastnil se jednání. První dva úkony právní služby učinil advokát podle advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024. Podle § 12 odst. 3, § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 činila sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního a spojených ke společnému projednání částku 5 100 Kč, tj. 10 200 Kč za dva úkony právní služby. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 měl advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za dva úkony celkem 600 Kč. Poslední z úkonů právní služby učinil advokát podle advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025. Podle § 12 odst. 3, § 10b odst. 5 a § 7 bod 6. advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025 činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního, jde-li o rozhodnutí vydané správcem daně a věci spojené ke společnému projednání, částku 11 620 Kč (tarifní hodnota je odvozena od žalobci předepsaného úroku z prodlení k dani z příjmů fyzických osob ve výši 1 419 581 Kč za zdaňovací období 2011 a ve výši 326 746 Kč za zdaňovací období 2014). Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025 má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 450 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí po zaokrouhlení 4 803 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 33 673 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“), ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

30. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení za další podání, která v průběhu řízení učinil, neboť ta se netýkala věcí samých [srov. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], protože za ně náhrada nákladů nenáleží.
31. Soud žalobci rovněž nepřiznal náhradu nákladů řízení za soudní poplatky za návrhy na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové výši 2 000 Kč (2 x 1 000 Kč), neboť žalobce nebyl s těmito návrhy úspěšný (viz usnesení soudu ze dne 6. 11. 2024, č.j. 55 Af 10/2024-52 a ze dne 1. 11. 2024, č.j. 57 Af 13/2024-35).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 24. dubna 2025

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu